

האם היד הרשעה אוהבת ?

כתבה: טובה בן-ארי

"כף יד רשעה" מתוך "אהבת תפוח הזהב" הוצאת ספרית פועלים, 1976

עיינו:

אהבה / עמוס עוז	הרמב"ם	כף יד רשעה / דליה רביקוביץ
אי אפשר "לחנך לאהבה", לא לאהבת הארץ, ולא לאהבת הנוף. באהבה אפשר להדביק את הזולת. אהבה אפשר לעורר לפעמים אבל לא ביד רמה ולא בזרוע נטויה.	מיטיב לתאר את הפגיעה בזכות כל פרט בחברה בין אם צעיר, מתבגר או מבוגר : "המלבין פני חברו ברבים..אין לו חלק בעולם הבא, לפיכך אדם צריך שלא לבייש חברו ברבים, בין קטן ובין גדול, ולא יקרא לו בשם שהוא בוש ממנו" (הלכות דעת, פרק ו', ח')	1. קווים של עשן נטו במלכסן ואבא שלי הכה אותי וכל העומדים צחקו למראה. מה שסיפרתי אמת ויציב. 2. קווים של עשן נטו במלכסן אבא הכה על כף ידי הוא שאמר שהיא כף-יד רשעה. מה שסיפרתי אמת ויציב.

אנשי רוח מתארים חוויות אישיות בדרכים שונות. בקטעים אלה מודגש המסר כי האהבה היא העיקר, ובאמצעותה ניתן לחוות חיים אחרים.

כיצד אנו היינו מתארים את חוויות הילדות שלנו?

מה יספרו ילדינו על חוויות הילדות שלהם?

מה יזכרו תלמידינו כחוויות ההתבגרות שלהם בביה"ס?

איזה מורה יזכרו לטוב, איזו מורה יזכרו לרע ולמה?

משרד החינוך
המינהל הפדגוגי
הפיקוח ליישום חוק זכויות התלמיד

אחד המניעים החזקים ביותר לדיון במעמד הילדים נובע מהתבונה, שאנו אמורים לשנות גישה: מהגנה על ילדים לתהליכי חינוך למניעה בפגיעה בכבודם של אנשים צעירים אלו כנושאי זכויות אדם.

תובנה זו נובעת מהבנה שילדים הם בני אדם שווים רק קטנים יותר. יש לאהוב אותם, להאזין להם ולתת להם אפשרויות לשיחה ודיון בנושאים המטרידים אותם. יש להתחשב בדעתם, להסביר להם דברים "בגובה העיניים". יש לשאוף להיות איתם ולא מולם, לתת להם הרגשה של בני אדם רצויים ומכובדים.

כך מספרים לנו בהלכות שבת:

הלכות חינוך: "אל תגעו במשיחי- אלו תינוקות של בית רבן, ובנביאי אל תרעו - אלו תלמידי חכמים" (דברי הימים א', ט"ז, כ"ב).

נקודת המוצא לחינוך במקורות היא בחובה שלנו שלא לפגוע בו. ההנחה היא כי ילדים, שירגישו עצמם חשובים ושווים יתייחסו כך אל עצמם ואל סביבתם. כלומר, תפיסת העצמי כחשוב ושווה בעיני המבוגרים מעוררת השפעה חיובית על ההתנהגות.

קראו:

[עונש קל, מחיר כבד](#)

[ללא ענישה משפילה](#)

[הורות - האם היא מקצוע מוכר?](#)

אילו...

אילו שיתפנו את ילדינו בהחלטות שנוגעות לחייהם -

האם היינו משתמשים בעונשים? ...
אם כן... האם באותה עוצמה?

אילו טעינו בבחירות שלנו -

האם היינו מענישים את עצמנו?
אם כן... באילו עונשים היינו בוחרים?

אילו היינו נותנים לעצמנו הזדמנות נוספת לתקן את מעשינו -

האם נבחר להסביר, לכונן, לתת להזדמנות נוספת לילדינו אם הם יטעו?

אילו קיימנו מערכת של הסכמות הידועות מראש לילדינו -

האם היו נמנעים העונשים המוטלים עליהם?

